

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5232/2025
25.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Биљанић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1756/23 од 20.11.2024. године, у седници одржаној 25.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1756/23 од 20.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1756/23 од 20.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 16295/2019 од 14.04.2022. године, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да на име накнаде нематеријалне штете због смрти блиског лица пок. ЂЂ исплати сваком тужиоцу по 600.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.04.2022. године до исплате, као и да им накнади трошкове поступка у износу од 246.100,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1756/23 од 20.11.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, законски заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу

равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, нижестепени судови су закључили да потраживање тужилаца према туженој по основу накнаде нематеријалне штете за душевне болове због смрти блиског лица (сина и брата) није застарело према члану 376. став 1. Закона о облигационом односима (ЗОО), у ситуацији када је решење Основног суда у Косовској Митровици Р2 31/12 од 30.08.2016. године о проглашењу несталога лица ЂЂ за умрло постало правноснажно 02.11.2016. године и тај дан се сматра даном сазнања тужилаца за штету, а тужба ради накнаде штете је поднета 26.07.2019. године, дакле пре истека трогодишњег рока застарелости. Стога нема места одлучивању о посебној ревизији тужене ради новог тумачења права у вези истакнутог приговора застарелости потраживања, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Такође, по оцени Врховног суда, не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе, јер тужена уз ревизију није доставила, нити се позвала на супротне правноснажне одлуке из којих би произишло да су судови на другачији начин одлучивали о приговору застарелости потраживања у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији. Погрешно утврђено чињенично стање и битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује ревизијом нису законом прописани разлози за дозвољеност посебне ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој парници понета је 26.07.2019. године и тужиоци су појединачно тражили по 600.000,00 динара са припадајућом затезном каматом.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради новчаног потраживања у коме вредност предмета спора за сваког тужиоца појединачно, који су формални супарничари, очигледно не прелази законом прописани цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**